

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 343

Femte Session.

110de Møde.

Tirsdagen den 14de Marts.

(Fortf.)

A. Sags: Det gaaer formodentlig flere ærede Rigsdagsmænd som mig, at man ikke kan Andet end undre sig noget over, at man hører tale om dette Regnskabsvæsen paa den Maade, som skeet er. Regnskabsorden under Krigsministeriet synes at være af de Ting, som endnu ikke ere opdagede; det er ligesom man ledte efter de Wises Steen, som om det var Noget, man bestandigt stræbte efter, men som var uopnaeligt, og dog troer jeg, at det er opnaeligt, og jeg troer endogsaa, at det burde have været opnaet, at faae et ordentligt, beqvemt og billigt Regnskabsvæsen indført i en saa overordentlig vigtig Deel af Statshuusholdningen. Jeg troer endvidere, at, da den ærede Minister kom til Bestyrelsen af Krigsministeriet, og da han, efter hvad vi have hørt af det ærede Medlem fra Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), paa ingen Maade kan ansees for at være ringe eller ufyndig i denne Deel af Bestyrelsen, saa maatte det have været en af hans Hovedopgaver at see at faae Orden i Regnskabsvæsenet, da et ordentligt Regnskabsvæsen er af ikke ringe Betydning under en Krigsførelse. Deraf afhænger jo den rigtige Anvendelse af disse store Pengesummer, som gives ud til Krigens Førelse; men de kunne ikke vedblive at flyde ind i en Kasse, som er i et bestandigt uordentligt Røre; man kan, mener jeg, ikke holde det ud. Dersom Penge med Rette ansees for at være Hovedammunition i Krig, saa forekommer det mig ogsaa, at det maa være af overordentlig Vigtighed, at man

holder Regnskabsvæsenet i Orden, ligesaa godt som sine Kugler og sit Krudt. Hvorvidt nu det, der blev anført af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds, vil bringe os til en bedre Tilstand, saaledes at de dyre Lærepenge, vi have givet, kunne komme os tilgode i Fremtiden, derom nærer jeg virkelig nogen Tvivl. Efter Alt, hvad vi kjende til den ærede Ministers Regnskabsvæsen, saa finder jeg, og det har jeg for havt Leilighed til at udtale, ingen Grund til at troe, at vi ville komme paa den grønne Green i saa Henseende. Denne Indstilling fra det ærede Udvalg er jo overensstemmende med hvad Statsrevisionen før har udtalt; den vilde tage endeel af det, som Udvalget kalder det vanskelige og Ubehagelige, især det Sidste, dersom det var den sidste af dette Slags Indstillinger, som vi fik med at bestille, men jeg frygter meget for, at vi næste Aar ville faae at gjøre med en Indstilling af omtrent den samme Art, og, naar da den ærede Minister derpaa giver et Svar, saa tvivler jeg heller ikke paa, at det vil blive, som han selv kaldte det Svar, der til Revisionen var afgivet, „udførligt“, men derimod tvivler jeg meget paa, at det vil blive tilfredsstillende. Jeg kan ikke negte, at dersom vi vedblive, ligesom det forhen er skeet, i Fredstid at give store Summer ud til vort Krigsvæsen, uden at det for disse Summer sætter os i tilbørlig Stand til at kunne føre Krig, hvilket forøvrigt Vorherre bevare os for, saa seer jeg ikke rettere, end at vi paa den Vej gaae Fordærvelsen imøde med Hensyn til vort hele Pengevæsen, uden at opnaae Noget i den anden Retning; thi naar vi ikke skulde være saa heldige her i Landet at opdage en eller anden Guldmine, veed jeg virkelig ikke, hvorledes vi skulde være istand